DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

№ 7 | Warszawa, dnia 15 grudnia 1930 roku | Rok XII

86.

G.M.O.5121.

OKÓLNIK
W SPRAWIE RZYMSKIEJ KONWENCJI EMERYTALNEJ.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych podaje poniżej do wiadomości pismo Ministerstwa Skarbu Nr. D.I.3901/5 z 15.VI.1930 w sprawie rzymskiej konwencji emerytalnej.

Za Ministra
(—) *A. Wysocki*
Podsekretarz Stanu.

Warszawa, 30/IX 1930.

MINISTERSTWO SKARBU
Nr.D.I.3901/5/30
Rzymska konwencja emerytalna.

Warszawa, dnia 15 czerwca 1930 r.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw
w Warszawie.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 19 grudnia 1928 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 3 z 1929 r., poz. 26), i związku z ogłoszeniem w Dz. Ust. Rz. P. Nr. 71, poz. 533 i 534 z 1929 r. konwencji między Austrją, Czechosłowacją, Jugosławją, Polską, Rumunją i Włochami, podpisanej w Rzymie dnia 6 kwietnia 1922 r., obowiązującej od dnia 10 czerwca 1929 r., a dotyczącej emerytur i wsparć, które były przyznane przez dawny Rząd austrjacki, Ministerstwo Skarbu oznajmia, co następuje:

1) Obowiązki, wynikające z wymienionej konwencji rzymskiej, jeszcze przed jej zawarciem, przyjął dobrowolnie Skarb Państwa Pol-

skiego i wypłaca, począwszy od 1 listopada 1918 r., posiadającym obywatelstwo polskie zgodnie z postanowieniami traktatu pokojowego w Saint-Germain b. emerytowanym funkcjonarjuszom państwowym i zawodowym wojskowym b. Państwa Austrjackiego, którzy się o to zgłosili, zaopatrzenia emerytalne i wsparcia (dary z łaski) z odpowiedniemi dodatkami drożyźnianemi, wszystkie bowiem ustawy emerytalne, wydane dotychczas w Państwie Polskiem, przyznały wszystkim objętym konwencją osobom prawa do zaopatrzeń emerytalnych, nabyte w b. Państwie Austrjackiem.

2) Według ustaw emerytalnych Państwa Polskiego zaszeregowano emerytowanych funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych b. Państwa Austrjackiego (tak samo zresztą, jak wszystkich innych emerytów państw zaborczych), odpowiednio do posiadanych w b. państwie zaborczem klas, rangi, stopni służbowych lub stopni płacy, do równorzędnych stopni służbowych, stopni płacy lub grup uposażenia funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych polskich.

Również wysługa emerytalna funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych b. państw zaborczych przy przyznawaniu im zaopatrzeń ze Skarbu Państwa Polskiego jest obliczana według przepisów b. państwa zaborczego.

Wymierzona w ten sposób wysokość emerytur b. funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych austrjackich jest zatem, zgodnie z art. 3 konwencji rzymskiej, nie niższa od ustanowionej przez dawny zarząd administracyjny austrjacki.

Stosowanie do emerytów b. państw zaborczych pewnych wyjątków jest zgodne z art. 3 konwencji rzymskiej, a więc także tych wyjątków:

a) że według polskich przepisów emerytalnych zaopatrzenie emerytowanych funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych b. Państwa Austrjackiego jest wypłacane w kwotach, wynoszących 75% zaopatrzeń równorzędnych emerytowanych funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych Państwa Polskiego;

b) że spożywanie zaopatrzenia emerytalnego poza granicami Państwa Polskiego jest zależne od uzyskania zezwolenia właściwej władzy naczelnej i Ministerstwa Skarbu.

3) Co się tyczy t. zw. darów z łaski, wsparć, to te, zgodnie z art. 3 konwencji rzymskiej, są wypłacane osobom uprawnionym, które się o to zgłosiły, w wysokości przyznanej przez b. Rząd austrjacki, z dodatkami drożyźnianemi, ustanowionemi w Państwie Polskiem oraz z przeliczeniem koron austrjackich na marki polskie, tych na walutę złotową.

4) Konwencja rzymska nie daje więc żadnej podstawy do przyznawania jakichkolwiek nowych korzyści lub uprawnień osobom, o których mowa w punktach 1, 2 i 3.

Wobec tego wszystkie ewentualne prośby emerytów (lub pozostałych rodzin), którzy już mają wymierzone zaopatrzenie na podstawie ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 r., o podwyższenie lub sprostowanie wymiaru na podstawie powyższej konwencji, należy pozostawiać bez rozpatrzenia z uwagi na prawomocność wymiaru.

5) Z pośród b. funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych b. Państwa Austrjackiego oraz osób po nich pozostałych, mogą na podstawie konwencji rzymskiej otrzymać nowe uprawnienie tytułem zaopatrzeń pozaustawowych, t. zw. darów z łaski tylko te osoby, które do dnia 3 listopada 1918 r. miały przyznane na stałe w b. Państwie Austrjackiem wsparcie lub dary z łaski, a które to osoby, posiadające obywatelstwo polskie zgodnie z postanowieniami traktatu pokoju w Saint-Germain, mogły być narówni z osobami, o których mowa w punktach 1, 2 i 3 niniejszego okólnika, uprawnienia swe zgłosić i wyzyskać w myśl przepisów Państwa Polskiego, lecz z różnych powodów dotąd uprawnień tych nie wyzyskały.

Należne osobom tym w myśl powyższego zaopatrzenia pozaustawowe (dary z łaski) mogą być przyznane od pierwszego dnia miesiąca, następującego po zgłoszeniu się i udowodnieniu prawa do takiego zaopatrzenia.

Co do wysokości tych pozaustawowych zaopatrzeń (darów z łaski), to zasadniczo mogą być one przyznane do wypłaty tylko pod temi samemi warunkami i z temi samemi zastrzeżeniami, z jakiemi zostały przyznane w b. Państwie Austrjackiem, oraz w tej samej wysokości, w jakiej tam zostały przyznane wraz z dodatkami drożyźnianemi, ustanowionemi dla tych darów w Państwie Polskiem, tudzież z zastosowaniem przeliczenia koron austrjackich na marki polskie, a tych na walutę złotową.

6) W myśl art. 6 konwencji rzymskiej postanowienia jej, a zatem również wyjaśnienia, zawarte w niniejszym okólniku, mają analogiczne zastosowanie do zaopatrzeń pensyjnych, odpraw na wypadek powtórnego zamążpójścia oraz pośmiertnego wdów i sierot po fuukcjonarjuszach państwowych i zawodowych wojskowych b. Państwa Austrjackiego.

7) Uprawnienia, wynikające z konwencji rzymskiej, określone powyżej w punkcie 5, mogą być przyznawane w drodze ustawy z 11 grudnia 1924 r. o pozaustawowych zaopatrzeniach jedynie na skutek podań należycie udokumentowanych, po uprzedniem sprawdzeniu, że nie zaszły okoliczności, powodujące wygaśnięcie lub zawieszenie pobierania zaopatrzenia przez interesowaną osobę.

8) Ministerstwo Skarbu prosi poza tem o uzgadnianie z niem projektu każdego ostatecznego załatwienia w sprawach wątpliwych, wynikających z konwencji rzymskiej.

9) Wypłaty zaopatrzeń, przyznanych na podstawie konwencji rzymskiej, dokonywać będzie wyłącznie Izba Skarbowa we Lwowie.

(—) *Jan Około-Kułak*
Dyrektor Departamentu.

87.

G.M.O.6844.

OKÓLNIK

W SPRAWIE PRZEDSTAWIANIA DO ZBADANIA KOMISJOM LEKARSKIM FUNKCJONARJUSZÓW PAŃSTWOWYCH, PRZENOSZONYCH W STAN SPOCZYNKU.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych podaje poniżej do wiadomości pismo Ministerstwa Skarbu Nr. D.I.1200/5 z 30 września 1930, z zaznaczeniem, że końcowy ustęp powołanego pisma nie ma zastosowania do urzędników Ministerstwa Spraw Zagranicznych, które, nie mając urzędów II instancji, sprawy emerytalne swoich urzędników załatwia samo.

Za Ministra
(—) *A. Wysocki*
Podsekretarz Stanu.

Warszawa, 24/X 1930.

MINISTERSTWO SKARBU
Nr. D.I.12800/5/30.
Przedstawienie do zbadania funkcjonarjuszów państwowych, przenoszonych w stan spoczynku, komisjom lekarskim.

Warszawa, dn. 30 września 1930 r.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw w miejscu.

Celem ujednostajnienia niejednolitego dotychczas sposobu załatwiania spraw przedstawiania do zbadania komisjom lekarskim funkcjonarjuszów państwowych, przenoszonych lub przeniesionych w stan spoczynku, oraz załatwiania odwołań od orzeczeń tychże komisyj le-

karskich, Ministerstwo Skarbu wskazuje poniżej na właściwy sposób załatwiania tych spraw, zgodny z artykułem 31 i następnemi ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 6 z 1924 r., poz. 46), rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 1924 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 34, poz. 355) oraz judykaturą Najwyższego Trybunału Administracyjnego z prośbą o ścisłe jego przestrzeganie na przyszłość.

Przy przenoszeniu w stan spoczynku funkcjonarjusza państwowego na zasadzie artykułu 28 lit. a) ewentualnie art. 29 lit. a) lub b) ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 r. funkcjonarjusz ma prawo prosić władzę, przenoszącą go w stan spoczynku, o przedstawienie go do zbadania komisji lekarskiej I instancji. Prośba ta winna być uwzględniona tylko w tym wypadku, jeżeli została wniesiona w terminie 14-dniowym od daty doręczenia interesowanemu zawiadomienia o zamierzonem przeniesieniu go w stan spoczynku lub jeśli takiego zawiadomienia nie doręczono w terminie 30-dniowym od daty doręczenia funkcjonarjuszowi dekretu wymiaru uposażenia emerytalnego.

W wypadku przeniesienia funkcjonarjusza w stan spoczynku na innej podstawie, niż przewidzianej artykułem 28 lit. a), ewentualnie art. 29 lit. a) lub b) ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 r. (np. art. 56 ustawy o państwowej służbie cywilnej z 17 lutego 1922 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 21, poz. 164) należy również uwzględnić prośbę funkcjonarjusza, jeżeli została wniesiona w terminie 30-dniowym od daty doręczenia mu dekretu zwolnienia ze służby lub przeniesienia w stan spoczynku.

O wyniku badania funkcjonarjusza przez komisję lekarską I instancji należy zawsze, bez względu na to, czy przedstawienie do zbadania nastąpiło na prośbę funkcjonarjusza, czy też z urzędu, zawiadomić interesowanego, doręczając mu za pokwitowaniem odpis orzeczenia komisji lekarskiej I instancji z ewentualnem opuszczeniem rubryk, określających chorobę.

Po zbadaniu funkcjonarjusza przez komisję lekarską I instancji władza może, opierając się na § 2 ustęp 2 powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów, z własnej inicjatywy — bez prośby funkcjonarjusza — zarządzić ponowne zbadanie funkcjonarjusza przez komisję lekarską II instancji. Zawarte w powyższym paragrafie zastrzeżenie „z uzasadnionej przyczyny", na którem winno się opierać powyższe zarządzenie, jako ogólnikowe i nie wymagające specjalnego dokładnego uzasadnienia, winno być stosowane w tych wypadkach, w których władza ma wątpliwości, czy ustalony przez komisję lekarską I instancji % niezdolności do pracy zarobkowej czy utraty zdolności do służby, odpowiada rzeczywistości.

Przeciwko orzeczeniu komisji lekarskiej I instancji może również interesowana osoba wnieść odwołanie. Uwzględnienie takiego odwołania i przedstawienie do zbadania komisji lekarskiej II instancji może jednak mieć miejsce jedynie w tym wypadku, gdy funkcjonarjusz do

odwołania, wniesionego w terminie 14-dniowym, dołączył świadectwa przynajmniej dwóch lekarzy prywatnych, stwierdzających chorobę funkcjonarjusza w sposób odmienny, niż to orzekła komisja lekarska I instancji.

Termin 14-dniowy wniesienia odwołania od orzeczenia komisji lekarskiej I instancji liczy się od daty doręczenia badanemu zawiadomienia o wyniku badania przez komisję lekarską I instancji.

W wypadku przeniesienia funkcjonarjusza w stan spoczynku na zasadzie artykułu 29 lit. a) lub b) ustawy emerytalnej władza może przedstawić go do zbadania komisji lekarskiej I instancji, a następnie II instancji, bez prośby ze strony funkcjonarjusza i bez uzyskania na to jego zgody.

Równocześnie zaznacza się, że powyższych czynności winna dokonywać władza wymiarowa, a więc władza II instancji i dopiero po prawomocnem ukończeniu postępowania przed komisjami lekarskiemi winna przedstawić Ministerstwu do decyzji odwołania stron przeciwko wymiarowi emerytury wraz ze swemi orzeczeniami i aktami administracyjnemi.

Należałoby jednak zwrócić uwagę władz II instancji, aby przedstawiając funkcjonarjuszów do zbadania komisji lekarskiej II instancji z własnej inicjatywy, nie nadużywały uprawnienia z ustępu 2 § 2 powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów i nie narażały Skarbu Państwa na znaczne koszty, połączone z badaniem funkcjonarjuszów przez komisje lekarskie.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) Matuszewski.

88.

A.II.R.C.37626.

OKÓLNIK

W SPRAWIE UMORZENIA ZALICZEK, NADPŁACONYCH POBORÓW I T. P.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych podaje poniżej do wiadomości pismo Ministerstwa Skarbu Nr. D.III.205/1/30 z 4 lipca r. b., dotyczące umorzenia niektórych wierzytelności Skarbu Państwa (zwrot zaliczek na uposażenie, nadpłaconych uposażeń lub zaopatrzeń, diet i kosztów podróży i t. p.).

Za Ministra
(—) A. Wysocki
Podsekretarz Stanu.

Warszawa, 7/XI 1930.

MINISTERSTWO SKARBU

Nr. D.III.205/1/30.

Prezydjum Rady Ministrów w sprawie zasad umorzenia niektórych wierzytelności Skarbu Państwa.

Warszawa, dnia 4 lipca 1930 r.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1930 r., upoważniającej Ministra Skarbu do unormowania w porozumieniu z Prezesem Najwyższej Izby Kontroli sprawy umarzania wierzytelności Skarbu Państwa, wynikających z przepisów o uposażeniu oraz zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i wojska, sędziów i prokuratorów oraz ich rodzin (zwrot zaliczek na uposażenie, nadpłaconych uposażeń lub zaopatrzeń, diet i kosztów podróży i t. p.), jak również analogicznych wierzytelności do innych osób, pobierających na zasadzie ustawy lub umowy uposażenie lub zaopatrzenie ze Skarbu Państwa (inwalidzi wojenni, funkcjonarjusze kontraktowi i t. p.) na zasadach, ustalonych w wspomnianej uchwale Rady Ministrów, Ministerstwo Skarbu zarządza w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli co następuje:

I. Wymienione wierzytelności mogą być umarzane tylko w następujących wypadkach:

a) jeżeli kroki sądowe, wdrożone za pośrednictwem Prokuratorji Generalnej celem ściągnięcia odnośnej wierzytelności, nie doprowadziły do ściągnięcia wierzytelności lub jeżeli wedle zdania Prokuratorji Generalnej wdrażanie tych kroków wobec braku majątku po stronie dłużnika byłoby bezcelowe. Przed umożeniem wierzytelności, przekraczających kwotę zł 100 (stu), winna jednak władza, upoważniona do umarzania, utrzymywać sprawę ewidencji przez okres trzech lat, przeprowadzać kilkakrotnie w odpowiednich odstępach czasu zbadanie stanu majątkowego dłużnika i w miarę poprawy tego stanu zarządzić ściągnięcie wierzytelności;

b) jeżeli przy wierzytelnościach, nieprzekraczających kwoty zł 200 (dwustu), można na podstawie akt konkretnej sprawy, uzupełnionych ewentualnie dalszemi dochodzeniami, dojść do wniosku, że wartość odnośnej wierzytelności Skarbu Państwa jest mniejsza od przypuszczalnych kosztów jej dochodzenia lub nie pozostaje w racjonalnym stosunku do nakładu czasu i pracy, potrzebnego na ściągnięcie pretensji;

c) jeżeli sąd właściwy zaniechał przeprowadzenia pertraktacji spadkowej z powodu braku majątku po dłużniku;

d) jeżeli w wyniku dochodzeń administracyjnych (policyjnych) ustalono, iż zmarły nie pozostawił żadnego majątku.

II. Do umarzania wierzytelności, przekraczających kwotę zł 500 (pięćset), właściwą jest władza naczelna w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, do umarzania zaś innych wierzytelności władza, asygnująca uposażenie w porozumieniu z Izbą Skarbową, w której okręgu znajduje się siedziba urzędowa władzy asygnującej uposażenie.

III. Umorzenie wierzytelności, za którą obok dłużnika głównego odpowiadają wobec Skarbu Państwa z jakiegokolwiek tytułu inne osoby, może nastąpić tylko, o ile zachodzą co do wszystkich dłużników warunki umorzenia.

IV. Kwoty, umorzone na zasadzie niniejszego zarządzenia, obciążają ostatecznie te paragrafy i pozycje budżetu, z których zostały asygnowane, o ile zaś chodzi o zaliczki na uposażenie, to kwoty umorzonych zaliczek zmniejszają odnośny fundusz zaliczkowy, utworzony okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 7 grudnia 1927 r. Nr. D.VII. 1886/2. W razie umorzania rat zaliczek na uposażenia, wypłaconych w swoim czasie z funduszu, utworzonego z sum obrotowych, należy je wyrównać w ten sposób, iż władza, asygnująca uposażenie służbowe, winna wystawić asygnację na przelew odnośnej kwoty z kredytów osobowych swego budżetu na sumy obrotowe Ministerstwa Skarbu.

V. Zarządzenie niniejsze uchyla okólniki Ministerstwa Skarbu z dnia 21 listopada 1923 r. Nr. 1220 D.B.8, z dnia 4 lutego 1925 r. Nr. 4376 D.D.1, z dnia 2 kwietnia 1925 r. Nr. 556 D.B.1. i z dnia 24 listopada 1927 r. Nr. D.III.2665/1, oraz ustęp drugi punktu 9 okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 7 grudnia 1927 r Nr. D.VII.1886/2.

VI. W wierszu czwartym punktu 13 wymienionego okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 7 grudnia 1927 r. dodaje się po słowach „z końcem okresu budżetowego” słowa „i suma umorzonych zaliczek”.

Kierownik Ministerstwa Skarbu
(—) *Ignacy Matuszewski.*

89.

G.M.O.7399.

OKÓLNIK

W SPRAWIE ROZPORZĄDZENIA DOTYCZĄCEGO RADCÓW DO SPRAW HANDLU ZAGRANICZNEGO.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych podaje niżej do wiadomości rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z 13.VIII.1930, wydane

w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych w sprawie radców do spraw handlu zagranicznego Polski (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 74 z 1930, poz. 585).

Za Ministra
(—) *A. Wysocki*
Podsekretarz Stanu.

Warszawa, 10/XI 1930.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

Z DNIA 12 SIERPNIA 1930 R.

WYDANE W POROZUMIENIU Z MINISTREM SPRAW ZAGRANICZNYCH W SPRAWIE RADCÓW DO SPRAW HANDLU ZAGRANICZNEGO POLSKI.

Na podstawie art. 2 ust. 3 i art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 listopada 1927 r. o radcach do spraw handlu zagranicznego Polski (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 102, poz. 886) zarządza się co następuje:

§ 1. Zakres działalności radców do spraw handlu zagranicznego Polski obejmuje:

a) współdziałanie z polskiemi przedsiębiorstwami eksportowemi i przedstawicielami firm polskich zagranicą w drodze udzielania im rad i wskazówek, a także opinji o importerach zagranicznych tudzież informowania tych ostatnich o eksporcie polskim;

b) udzielanie informacyj na wszelkie zapytania Ministerstwa Przemysłu i Handlu i właściwych (§ 2) placówek zagranicznych polskich;

c) stałe informowanie o zagadnieniach ważnych z punktu widzenia rozwoju eksportu polskiego i wogóle stosunków handlowych z zagranicą lub z danym krajem, a więc o konjunkturze poszczególnych gałęzi zbytu i produkcji, o technice i zwyczajach handlowych, sprawach transportu i ubezpieczenia towarów eksportowych, finansowania eksportu, o możliwościach zbytu i nawiązania bezpośredniego kontaktu handlowego i t. p.;

d) wykonanie zleceń Ministerstwa Przemysłu i Handlu oraz właściwych (§ 2) polskich placówek zagranicznych we wszelkich poczynaniach, mających na celu ekspansję gospodarczą Polski.

§ 2. Radcowie do spraw handlu zagranicznego Polski podlegają Ministrowi Przemysłu i Handlu. Radcowie do spraw handlu zagranicznego Polski, osiedli zagranicą, podlegają w zakresie swej działalności również tej placówce zagranicznej polskiej, która wymieniona zostanie w dekrecie nominacyjnym radcy do spraw handlu zagranicznego Polski.

§ 3. Radców do spraw handlu zagranicznego Polski mianuje Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych, po wysłuchaniu opinji specjalnej komisji, w składzie przed-

stawicieli Ministerstwa Przemysłu i Handlu, Ministerstwa Spraw Zagranicznych i Państwowego Instytutu Eksportowego.

Minister Przemysłu i Handlu zwalnia radców do spraw handlu zagranicznego Polski w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych.

Właściwi według miejsc siedziby osiadłych zagranicą radców do spraw handlu zagranicznego, polscy przedstawiciele dyplomatyczni i konsularni mają prawo tymczasowego zawieszenia ich w czynnościach, związanych z tytułem radcy do spraw handlu zagranicznego Polski, o ile zajdą lub ujawnią się okoliczności, przewidziane w art. 8 i 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 listopada 1927 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 102, poz. 886). Decyzja o tymczasowem zawieszeniu radcy do spraw handlu zagranicznego Polski powinna być bezzwłocznie w drodze służbowej przedstawiona Ministrowi Przemysłu i Handlu, który w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych bądź zwolni radcę, bądź uchyli zawieszenie.

§ 4. Liczba radców do spraw handlu zagranicznego Polski nie może na najbliższy okres trzyletni przekraczać pięćdziesięciu radców, zamieszkałych w Polsce i dwustu zamieszkałych zagranicą.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu
(—) *E. Kwiatkowski*

Minister Spraw Zagranicznych
(—) *August Zaleski.*

90.

G.M.O.7454.

O K Ó L N I K

W SPRAWIE FORMALNOŚCI, ZWIĄZANYCH Z OPUSZCZENIEM MIEJSCA URZĘDOWANIA NA ZASADZIE USTNEGO POZWOLENIA.

Wobec zdarzających się wypadków wyjazdów urzędników (zwłaszcza kierowników placówek) na urlopy czy delegacje bez wiedzy Wydziału Osobowego M. S. Z., a jedynie na podstawie ustnej zgody, wyrażonej przez P. Ministra lub P. Podsekretarza Stanu, zarządzam co następuje.

Jeżeli urlop został udzielony lub przedłużony ustnym zarządzeniem P. Ministra lub P. Podsekretarza Stanu, dany urzędnik winien zawiadomić o tem natychmiast Wydział Osobowy M. S. Z. i, powołując się na zgodę P. Ministra lub P. Podsekretarza Stanu, prosić o formalne

udzielenie urlopu na piśmie. W przeciwnym razie nieobecność na stanowisku nie będzie usprawiedliwiona i równoznaczna z samowolnem jego opuszczeniem.

Za Ministra
(—) *A. Wysocki*
Podsekretarz Stanu.

Warszawa, 8/XI 1930.

91.

K.III.14080.

OKÓLNIK

W SPRAWIE PRZESŁUCHANIA ŚWIADKÓW PRZEZ URZĘDY KONSULARNE W SPRAWACH INWALIDZKICH.

Podając do wiadomości pismo okólne Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej Nr. 2034/O.V z dn. 12.III.1930 w sprawie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadków na stwierdzenie związku przyczynowego między uszkodzeniem zdrowia a służbą wojskową osób, roszczących pretensje do zaopatrzenia inwalidzkiego, Ministerstwo Spraw Zagranicznych zauważa, że przy załatwianiu tego rodzaju rekwizycyj polskich władz krajowych należy stosować odpowiednio przepisy rozporządzenia Prezydenta Rz. P. z 22.III.1928 (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 36, poz. 341) o postępowaniu administracyjnem oraz odnośne postępowania przytoczonego poniżej pisma okólnego Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Ponieważ zwrot kosztów podróży lub zwrot utraconego zarobku dziennego świadka, zgłaszającego się do przesłuchania, następuje z budżetu Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej po ustaleniu wysokości kosztów podróży lub utraconego zarobu dziennego przez powiatowe władze administracji ogólnej albo też inwalidzkie komisje odwoławcze, należy o powyższym trybie postępowania poinformować świadka już w wezwaniu przy zwróceniu uwagi na postępowanie punktu 10 przytoczonego pisma okólnego Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, a w protokóle przesłuchania zaznaczyć, czy i o ile policzone przez świadka kwoty z tytułu kosztów podróży i utraconego zarobku dziennego odpowiadają warunkom miejscowym.

Za Ministra
(—) *J. Łukasiewicz*
Dyrektor Departamentu.

Warszawa, 22/X 1930.

MINISTERSTWO
PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ
Nr. 2084/O.V.
Zeznania świadków i zaświadczenia władz administracji ogólnej odnośnie związku przyczynowego pomiędzy uszkodzeniem zdrowia a służbą wojskową osób, roszczących pretensje do zaopatrzenia inwalidzkiego.

Warszawa, dnia 12 marca 1930 r.

Do

PP. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy

PISMO OKÓLNE.

W sprawie dowodu ze świadków na istnienie związku przyczynowego pomiędzy uszkodzeniem zdrowia a służbą wojskową osób, roszczących pretensje do zaopatrzenia na zasadzie ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych, jak również w sprawie zaświadczeń władz administracji ogólnej, przewidzianych w § 4 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu i Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 10 stycznia 1923 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 20, poz. 132) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu, Ministra Pracy i Opieki Społecznej, Ministra Spraw Zagranicznych i Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 lipca 1929 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 53, poz. 429) — Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej wyjaśnia i zarządza co następuje:

1 W celu stwierdzenia związku przyczynowego między uszkodzeniem zdrowia a służbą wojskową — władza może spowodować zbadanie świadków, w interesie lub na prośbę strony roszczącej pretensję do zaopatrzenia na zasadzie ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych.

Badanie świadków następuje w szczególności:

a) gdy strona, zgłaszająca się po raz pierwszy do rejestracji inwalidów wojennych, nie przedstawiła dowodu z dokumentów wojennych lub szpitalnych, natomiast powołała się na okoliczności, które można ustalić na podstawie zeznań świadków;

b) gdy komisja wojskowo-lekarska lub inwalidzka komisja odwoławcza, dopuści ważny dowód z zeznań dodatkowych świadków;

c) gdy władza dojdzie do przekonania, że dowody z dokumentów, przedstawione przez stronę, są niewystarczające (wątpliwe co do swej autentyczności), wobec czego konieczne jest uzupełnienie postępowania dowodowego przez zbadanie świadków.

2. Władzami powołanemi do badania świadków są powiatowe władze administracji ogólnej (referaty spraw inwalidów wojennych),

wymienione w zarządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dn. 23 lipca 1929 r. („Monitor Polski” Nr. 174, poz. 435) oraz inwalidzkie komisje odwoławcze, ustanowione w § 93 rozporządzenia wykonawczego Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu i Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 10 stycznia 1923 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 20, poz. 132) w brzmieniu obowiązującem.

Na żądanie wymienionych wyżej powiatowych władz administracji ogólnej (referaty spraw inwalidów wojennych) badanie świadków przeprowadzają:

a) wszystkie inne powiatowe władze administracji ogólnej odnośnie świadków, zamieszkałych na ich obszarze;

b) władze konsularne odnośnie świadków, zamieszkałych zagranicą,

c) sądy powiatowe na zasadzie art. 61 pkt. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 36, poz. 341) lub art. 3-b ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych w zastosowaniu postanowień, zawartych w § 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej, Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Skarbu z dnia 15 czerwca 1929 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 52, poz. 425).

Władze konsularne przesłuchują nadto świadków bądź z własnej inicjatywy, bądź na wniosek stron w związku z przedrewizyjnem badaniem inwalidów wojennych zagranicą.

3. W charakterze świadków mogą być badane tylko te osoby, które udowodnią:

a) że w krytycznym momencie powstania inwalidztwa strony służyły z nią w tej samej formacji wojskowej;

b) że należały do personelu lekarskiego lub obsługi, zakładu leczniczego, do którego z szeregów armji przybyła strona ranna lub w stanie obłożnej choroby;

c) że leczone były razem ze stroną w zakładzie, do którego z szeregów armji przybyła strona ranna lub obłożnie chora;

d) że przebywały razem ze stroną w obozie jeńców lub należały do personelu zakładu leczniczego dla jeńców.

4. Jeżeli zeznania świadków, złożone przed powiatową władzą administracji ogólnej, dają podstawę — zdaniem tej władzy — do przyjęcia związku przyczynowego między uszkodzeniem zdrowia strony a odbytą przez nią służbą wojskową, należy spowodować przesłuchanie tych świadków przez sąd pod przysięgą.

Gdy natomiast zeznania świadków okażą się niemiarodajne do przyjęcia wspomnianego związku, władza administracyjna winna uznać postępowanie dowodowe za wyczerpane i przystąpić do wydania orzeczenia bez odnoszenia się do sądu o przesłuchanie tych świadków.

Badanie świadków przeprowadza się przy zastosowaniu odnośnych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22.III. 1928 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 36, poz. 341) o postępowaniu administra-

cyjnem. Zarówno protokół zeznań (art. 20) jak i zeznania na piśmie (art. 57 ust. 2) mają być sporządzone z uwzględnieniem punktu 6 niniejszego pisma okólnego.

O zbadanie świadków przez sąd pod przysięgą zwraca się powiatowa władza administracji ogólnej (referat spraw inwalidów wojennych) do najbliższego sądu powiatowego, podając w odnośnem piśmie, według załączonego wzoru, na jakie fakty (okoliczności) ma być przesłuchany świadek.

5. Zeznania świadków, złożone przed władzą konsularną, nie wymagają potwierdzenia przed sądem.

Konsulaty przesłuchują świadków — jak powiatowe władze administracji ogólnej.

6. Protokół zeznań świadka winien, między innemi, ustalić:

a) formację i czas wspólnej służby wojskowej świadka ze stroną, ewentualnie imiona i nazwiska niektórych oficerów i szeregowych tej formacji;

b) rodzaj i datę uszkodzenia zdrowia strony;

c) jeżeli uszkodzenie zdrowia nastąpiło w walce z nieprzyjacielem—miejsce walki i nazwy formacyj, w niej uczestniczących (w ramach dywizji lub brygady);

d) jeżeli uszkodzenie zdrowia powstało w marszu lub podczas postoju—cel i teren marszu, miejsce postoju;

e) funkcję, pełnioną przez świadka w chwili uszkodzenia zdrowia strony; w jakiej odległości znajdował się świadek od miejsca, na którem nastąpiło to uszkodzenie; jaką funkcję pełniła wtedy strona i co spowodowało jej uszkodzenie zdrowia, co świadek zauważył u niej bezpośrednio po momencie uszkodzenia lub co — jako dowódca plutonu, kompanji, bataljonu albo równorzędnych formacyj — zameldował o poszkodowanym swej władzy przełożonej lub t. p.;

f) nazwę i miejsce zakładu leczniczego oraz przyczynę znajdowania się świadka w tym zakładzie w czasie, gdy strona przebywała tam w celu leczenia rany lub obłożnej choroby; skąd (z której formacji i t. p.) i przy pomocy jakich środków (ewakuacja rannych i chorych) strona przybyła do zakładu; w jakich warunkach świadek zetknął się z nią osobiście bądź jako chory (ranny), bądź jako lekarz ordynujący, felczer, sanitarjusz lub t. p.; jaki był rodzaj uszkodzenia jej zdrowia, jak długo pozostawała w leczeniu, dokąd została skierowana po wykreśleniu ze stanu chorych zakładu lub z jakim wynikiem opuściła zakład lub t. p.;

g) miejsce i czas przebywania w niewoli; rodzaj zajęć świadka i strony jako jeńców, na czyj rozkaz zajęcia były wykonywane; w jakim czasie i w jakich okolicznościach nastąpiło uszkodzenie zdrowia strony, jakiego rodzaju było to uszkodzenie, czem zostało spowodowane i jak zauważone przez świadka.

Jeżeli świadek był lekarzem, felczerem, sanitarjuszem lub t. p w zakładzie leczniczym dla jeńców, a strona przebywała tam w stanie chorych—protokół winien ustalić odnośne okoliczności według puktu f).

7. W braku dokumentów wojskowych lub szpitalnych lub dowodu z zeznań świadków, ustalenie tytułu do zaopatrzenia na zasadzie ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych może się oprzeć na zaświadczeniu władzy administracji ogólnej, wystawionem na prośbę osoby interesowanej, o ile stwierdza:

a) okres czasu, odbytej przez tę osobę służby wojskowej,

b) rodzaj i datę uszkodzenia zdrowia, spowodowanego służbą wojskową lub stan jej zdrowia, stwierdzony przez władzę w najbliższych dniach po powrocie z wojska (niewoli).

Zaświadczenia powyższe mogą być wystawione jedynie na podstawie akt, ksiąg i zapisków urzędowych, o czem winna być uczyniona wzmianka w zaświadczeniu.

8. Moc dowodową zeznań świadków oraz zaświadczeń władz administracji ogólnej ocenia się w zależności od tego, czy z porównania ich treści ze stanem, jaki ustalony został w badaniu przez komisję wojskowo-lekarską, związek uszkodzenia zdrowia da się w przedmiotowym przypadku wyprowadzić logicznie i z wszelkiem prawdopodobieństwem.

9. Protokóły zeznań świadków lub zaświadczenia władz administracji ogólnej, przewidziane w ustępie 6, wchodzą w skład aktu rewizyjno-lekarskiego — zgodnie z § 7 pkt. 4 zarządzenia Ministra Spraw Wojskowych z 25.VII.1929 r. („Monitor Polski" Nr. 175, poz. 436).

10. Przyznanie świadkom ze Skarbu Państwa kosztów podróży lub utraconego zarobku dziennego nastąpić może w wypadkach:

a) gdy władza (inwalidzka komisja odwoławcza) z własnej inicjatywy zarządza badanie świadków w razie uzasadnionego podejrzenia, iż dowody, mające stwierdzić uprawnienie osoby, roszczącej pretensje do zaopatrzenia inwalidzkiego, nie są prawdziwe,

b) gdy osoba, roszcząca pretensję do zaopatrzenia inwalidzkiego, odwoła się do inwalidzkiej komisji odwoławczej z żądaniem przesłuchania podanych świadków, a odwołanie chociażby częściowo zostanie rozstrzygnięte na korzyść strony.

Poza temi wypadkami przesłuchanie świadków na wniosek osób zainteresowanych nie pociąga za sobą obowiązku zwrotu kosztów podróży lub utraconego zarobku ze Skarbu Państwa.

Ustalenie wysokości kosztów podróży lub utraconego zarobku dziennego należy do powiatowej władzy administracji ogólnej lub też do inwalidzkiej komisji odwoławczej, rozpoznającej sprawę, przyczem do zwrotu utraconego zarobku mają prawo, na żądanie, wyłącznie dziennie płatni pracownicy, w razie utraty zarobku, stwierdzonej przez pracodawcę. Od decyzji o wynagrodzeniu świadków lub co do zwrotu kosztów ich podróży niema odwołania.

Koszty podróży oraz zwrot świadkom utraconego dziennego zarobku winny być pokrywane z budżetu Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z kredytu, przewidzianego w dziale 9 § 16, poz. 3 „badanie rewizyjne i przedrewizyjne”.

Dyrektor Departamentu

(—) T. Szubartowicz.

Do

Sądu Powiatowego

w ....

Na zasadzie art. 61 pkt. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 36, poz. 341) lub art. 3-b ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych — w zastosowaniu postępowań, zawartych w § 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej, Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Skarbu z dnia 15 czerwca 1929 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 52, poz. 425), Starostwo prosi o przesłuchanie pod przysięgą

...., zamieszkałego w................................ gminy.................................... powiatu...................................., urodzonego dnia................................ roku.............. w.. .... z ojca.. i matki.............................. ...., który służył w armji .... w stopniu.................................... w czasie od.................... do.............................. w formacji (zakładzie) .... przebywał w stanie chorych szpitala .... w czasie od .... do .... był w niewoli .... w miejscowości .... w czasie od .... do .... jako świadka, powołanego przez ...., zamieszkałego w .... gminy .... powiatu .... urodzonego dnia .... roku .... w .... z ojca .... i matki ....

na dowód związku przyczynowego pomiędzy uszkodzeniem jego zdrowia a odbytą służbą wojskową.

Starostwo nadmienia, że protokół zeznań winien ustalić w miarę możności:

a) formację i czas wspólnej służby wojskowej świadka ze stroną, ewentualnie imiona i nazwiska niektórych oficerów i szeregowych tej formacji;

b) rodzaj i datę uszkodzenia zdrowia strony;

c) jeżeli uszkodzenie zdrowia strony nastąpiło w walce z nieprzyjacielem — miejsce walki i nazwy formacyj, w niej uczestniczących (w ramach dywizji lub brygady);

d) jeżeli uszkodzenie zdrowia powstało w marszu lub podczas postoju — cel i teren marszu, miejsce postoju;

e) funkcję pełnioną przez świadka w chwili uszkodzenia zdrowia strony, w jakiej odległości znajdował się świadek od miejsca, na którem nastąpiło to uszkodzenie; jaką funkcję pełniła wtedy strona i co spowodowało jej uszkodzenie zdrowia; co świadek zauważył u niej bezpośrednio po momencie uszkodzenia lub co—jako dowódca plutonu, kompanji, bataljonu albo równorzędnych formacyj — zameldował o poszkodowanym swej władzy przełożonej lub t. p.

f) nazwę i miejsce zakładu leczniczego oraz przyczynę znajdowania ię świadka w tym zakładzie w czasie gdy strona przebywała tam w celu leczenia rany lub obłożnej choroby; skąd (z której formacji i t. p.) i przy pomocy jakich środków (ewakuacja rannych i chorych) strona przybyła do zakładu; w jakich warunkach świadek zetknął się z nią osobiście bądź jako chory (ranny), bądź jako lekarz ordynujący, felczer, sanitarjusz i t. p.; jaki był rodzaj uszkodzenia jej zdrowia, jak długo pozostawała w leczeniu, dokąd została skierowana po wykreśleniu ze stanu chorych zakładu lub z jakim wynikiem opuściła zakład lub t. p.

g) miejsce i czas przebywania w niewoli, rodzaj zajęć świadka i strony jako jeńców, na czyj rozkaz zajęcia były wykonywane; w jakim czasie i w jakich okolicznościach nastąpiło uszkodzenie zdrowia strony, jakiego rodzaju było to uszkodzenie, czem zostało spowodowane i jak zauważone przez świadka oraz

h) wszystkie inne fakty i okoliczności, znane świadkowi, a mogące należycie oświetlić sprawę uszkodzenia zdrowia strony w związku przyczynowym z jej służbą wojskową na froncie lub w kraju, lub podczas pobytu w niewoli.

Ponieważ świadek był lekarzem, felczerem, sanitarjuszem w zakładzie leczniczym dla jeńców, a strona przebywała tam w stanie chorych — protokół winien ustalić odnośne okoliczności według punktu f).

....

(podpis Starosty)

UWAGA: Należy skreślić punkty, dotyczące okoliczności, co do których nie zachodzi potrzeba przesłuchania świadka.

92.

K.III.17584.

OKÓLNIK

W SPRAWIE TRYBU POSTĘPOWANIA PRZY REPATRJACJI OBYWATELI POLSKICH CHORYCH ORAZ STARCÓW I DZIECI.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych ustala z dniem 1 stycznia 1931 w sprawach repatrjacji obywateli polskich chorych oraz starców i dzieci, którzy stali się ciężarem dobroczynności publicznej, przebywając zagranicą, następujący tryb postępowania:

Kompetentnymi do załatwiania spraw wyżej wymienionych są urzędy konsularne Rz. P. (konsulaty, wydziały konsularne). Władze zagraniczne mogą zgłaszać wnioski repatrjacyjne urzędom konsularnym wprost, bądź za pośrednictwem przedstawicielstw dyplomatycznych. Wnioski, zgłaszane przez przedstawicielstwa dyplomatyczne, akredytowane przy Rządzie Rz. P., Ministerstwu Spraw Zagranicznych oraz zgłaszane przedstawicielstwom dyplomatycznym Rz. P., będą przesyłane właściwym urzędom konsularnym do dalszego załatwienia.

Wnioski repatrjacyjne winny zawierać:

1) O ile chodzi o chorych:

a) świadectwa lekarskie, zawierające określenie rodzaju choroby (diagnozę), stwierdzenie potrzeby leczenia szpitalnego oraz orzeczenia, czy chory jest zdolny do odbycia podróży do kraju i ilu pielęgniarzy należy wysłać do punktu przejęcia w celu umożliwienia dalszego przewiezienia chorego;

b) odpis historji choroby leczonego;

c) wszelkie dokumenty, dotyczące tożsamości i obywatelstwa chorego; w braku dokumentów — kwestjonarjusz paszportowy oraz fotografję chorego;

d) wniosek repatrjacyjny władz zagranicznych lub jego odpis;

e) szczegółowo wypełniony przez urząd konsularny Rz. P. kwestjonarjusz według przepisanego wzoru. W wypadku, gdy dane potrzebne do szczegółowego wypełnienia kwestjonarjusza nie dadzą się uzyskać w państwie pobytu chorego, należy to wyraźnie zaznaczyć w kwestjonarjuszu, aby władze krajowe wiedziały, że dochodzenia w celu ich uzyskania zostały już przeprowadzone zagranicą i nie wszczynały bezcelowej korespondencji w tym przedmiocie;

2) o ile chodzi o starców:

a) wszelkie dokumenty, dotyczące tożsamości i obywatelstwa osoby, która ma być repatrjowana; w braku dokumentów — kwestjonarjusz paszportowy oraz fotografję;

b) wniosek repatrjacyjny władz zagranicznych lub jego odpis;

3) o ile chodzi o dzieci:

a) wszelkie dokumenty, dotyczące tożsamości i obywatelstwa nieletniego; w braku dokumentów kwestjonarjusz paszportowy oraz fotografję;

b) wniosek repatrjacyjny władz zagranicznych lub jego odpis; wniosek winien, poza motywami, zawierać dane, dotyczące miejsca pobytu i stanu majątkowego rodziców dziecka.

Za starców należy uważać osoby powyżej lat 65, za dzieci — poniżej lat 16.

Urząd konsularny kieruje wnioski repatrjacyjne do władz administracji ogólnej II-ej instancji (województw, Komisarjatu Rządu) miejsca przynależności; o ile miejsce przynależności nie da się ustalić — do tychże władz miejsca urodzenia repatrjanta, o ile zaś brak danych co do miejsca urodzenia — do tychże władz ostatniego miejsca zamieszkania osoby, która ma być repatrjowana lub jej wstępnych, które to władze po przeprowadzeniu dochodzeń nadsyłają swą decyzję i w wypadku wyraźnej zgody na repatrjację wskazują punkt przejęcia oraz miejsce przeznaczenia (zakład, rodzina, gmina opieki), podaje również jaką władzę lub osobę należy zawiadomić o terminie przejęcia repatrjanta na granicy. Urząd konsularny komunikuje otrzymaną odpowiedź wprost właściwemu urzędowi państwa, które postawiło wniosek repatrjacyjny, porozumiewa się z nim co do terminu dostawienia repatrjanta do granicy polskiej, ustalając termin w ten sposób, by władze krajowe były o nim powiadomione 3—4 tygodnie naprzód. Celem uniknięcia zwłoki na granicy Rz. P. konwojenci powinni po przybyciu do polskiej stacji granicznej bezzwłocznie meldować się u władz policyjnych.

Wnioski repatrjacyjne, zgłoszone przed 1 stycznia 1931, będą załatwiane w trybie dotychczasowym.

Okólnik niniejszy nie odnosi się do urzędów konsularnych, urzędujących na terytorjum Rzeczypospolitej Francuskiej wraz z kolonjami i Z. S. R. R.

Z dniem wejścia w życie niniejszego okólnika tracą moc odnośnie trybu repatrjacji kategorji osób, w nagłówku wymienionych, okólniki Ministerstwa Spraw Zagranicznych:

1) Nr.K.III.b.3832 z 27.III.1924 (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 4 z 1924, poz. 46, tekst Nr. 236 „Zbioru przepisów konsularnych");

2) Nr.K.III.w.14622 z 2.X.1925 (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 9 z 1925, poz. 110, tekst Nr. 237 „Zbioru przepisów konsularnych");

3) Nr.K.III.b.2274 z 1.IV.1922 (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 13 z 1922, poz. 97, tekst Nr. 238 „Zbioru przepisów konsularnych");

4) Nr.K.III.b.12109 26.X.1923 (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 14 z 1923, poz. 175, tekst Nr. 239 „Zbioru przepisów konsularnych");

5) Nr.K.III.3742 z 16.V.1929 (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 6 z 1929, poz. 44, tekst Nr. 240 „Zbioru przepisów konsularnych").

Za Ministra
(—) *J. Łukasiewicz*
Dyrektor Departamentu.

Warszawa, 29/XI 1930.

WZÓR KWESTJONARJUSZA
wypełnianego przez urzędy konsularne w wypadkach repatrjacji chorych z zagranicy.

1. Nazwisko i imię chorego

2. Stanowisko lub zawód

3. Rok, dzień i miejsce urodzenia

4. Wyznanie

5. Gmina przynależności

6. Stan (kawaler, żonaty)

7. a) Nazwisko i imię, dzień i miejsce urodzenia oraz zamieszkania małżonka(ki)
   b) Miejsce zawarcia małżeństwa:
      akt ślubny z dnia
      wystawiony przez

8. Nazwiska i imiona, wiek i miejsce urodzenia oraz miejsce zamieszkania ojca i matki chorego lub najbliższych krewnych

9. Nazwiska i imiona, rok, dzieci i miejsce urodzenia i zamieszkania dzieci

10. Zakład leczniczy, w którym chory przebywa:
   a) nazwa zakładu
   b) czas pobytu chorego w tym zakładzie

11. Miejsce zamieszkania leczonego przed przyjęciem do zakładu oraz czas jego pobytu i zajęcia w państwie, które żąda repatrjacji

12. Dowody polskiego obywatelstwa chorego:
   a) dokumenty lub świadectwa
   b) zeznania chorego lub innych osób

13. Miejsce i czas zamieszkania chorego w Polsce przed wyjazdem zagranicę

14. Świadectwa lekarskie:
   a) data
   b) nazwisko i miejsce zamieszkania lekarza
   c) stan zdrowia i zdolność transportowa chorego w chwili żądania repatrjacji
   d) liczba osób, potrzebnych do dozorowania przewozu

15. Czy i w jakim czasie koszty leczenia chorego obciążają fundusze publiczne (państwowe, samorządowe)

16. Czy chory był ubezpieczony na wypadek choroby i jakie roszczenia przysługują mu z tego tytułu

17. Stosunki majątkowe:
   a) chorego
   b) obowiązanych do utrzymania go krewnych, zamieszkałych zagranicą
   c) tychże osób, zamieszkałych w Polsce

18. Uwagi:

93.

K.III.16943.

OKÓLNIK

W SPRAWIE PRZYZNAWANIA RENTY INWALIDOM WOJSKOWYM.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych podaje do wiadomości, że Ministerstwo Skarbu, celem dalszego uproszczenia postępowania, poprzedzającego wypłatę rent inwalidzkich osobom, przebywającym zagranicą, poleciło Izbie Skarbowej Grodzkiej w Warszawie zmienić tekst zawiadomień o dowodach potrzebnych do przyznawania renty w tym kierunku, że zamiast żądanych dotychczas zaświadczeń o niedokonaniu opcji i niepobraniu zaliczki potrzebne jest „zaświadczenie właściwego konsulatu Rz. P., że inwalida (wdowa, sieroty, rodzice) nie nabył w czasie pobytu zagranicą obywatelstwa obcego i nie pobrał zaliczek na poczet zaopatrzenia inwalidzkiego. W razie niemożności stwierdzenia tych danych przez konsulat, powinien złożyć zainteresowany pisemne oświadczenie co do tych okoliczności, stwierdzające nadto, że znany mu jest przepis prawny, grożący odpowiedzialnością karno-sądową za wprowadzenie władzy w błąd zeznaniami, niezgodnemi z prawdą i nakładający obowiązek zwrotu kwoty, nienależnie pobranej na podstawie takich zeznań".

Prawdziwość podpisu osoby, składającej wyżej omówione zeznania pisemne, stwierdza właściwy urząd konsularny lub władza, uprawniona

do tego na podstawie przepisów, obowiązujących w miejscu zamieszkania podpisanego.

W związku z przekazywaniem rent osobom, przebywającym zagranicą, Ministerstwo Spraw Zagranicznych zarządza, aby urzędy konsularne stwierdzały prawdziwość podpisów, umieszczonych na wyżej omawianych zaświadczeniach, po zbadaniu, czy powody, przytoczone przez inwalidów (wdowy, sieroty, rodziców) na poparcie prośby o zezwolenie na przebywanie zagranicą, są prawdziwe.

Ponadto Ministerstwo Spraw Zagranicznych, zarządza, aby opinje urzędów konsularnych, przesyłane Izbie Skarbowej Grodzkiej w Warszawie, w sprawie udzielenia zezwolenia na korzystanie z renty zagranicą, wypowiadały się co do okresu czasu, przez jaki przebywanie petenta poza granicami Państwa będzie uzasadnione oraz aby urzędy konsularne, wydając swą ocenę o lojalności petenta wobec Państwa Polskiego — o ile chodzi o inwalidów narodowości polskiej, — brały pod uwagę okoliczność, czy dzieci, na które przysługiwałoby inwalidzie prawo do dodatku drożyźnianego, uczęszczają do szkoły polskiej, jeżeli to w danych warunkach lokalnych jest możliwe.

Za Ministra
(—) J. Łukasiewicz
Dyrektor Departamentu.

Warszawa, 25/XI 1930.

94.

K.III.31404.

O K Ó L N I K

W SPRAWIE INFORMACYJ HANDLOWYCH.

Dążąc do jak największego usprawnienia naszego eksportu, Ministerstwo Spraw Zagranicznych poleca, aby w tych wypadkach, gdy urzędy zagraniczne Rz. P. podają importerom zagranicznym adresy eksporterów polskich, zawiadamiały one o tem jednocześnie Państwowy Instytut Eksportowy, przesyłając informacje o firmie zagranicznej, zamierzającej eksportować z Polski, oraz listę wskazanych powyższej firmie polskich eksporterów danej branży.

Za Ministra
(—) J. Łukasiewicz
Dyrektor Departamentu.

Warszawa, 7/XI 1930.

95.

K.III.31666.

O K Ó L N I K

W SPRAWIE PRZYZNANIA NAGRÓD INFORMATOROM PRZYCZYNIAJĄCYM SIĘ DO WYKRYCIA PRZESTĘPSTW SKARBOWYCH.

W związku z przyznaniem przez Ministerstwo Skarbu, na wnioski konsulatów, nagród informatorom za przyczynianie się do wykrycia przestępstw skarbowych, Ministerstwo Spraw Zagranicznych wyjaśnia, zgodnie z informacją otrzymaną z Ministerstwa Skarbu, że warunki o przyznawanie nagród winny zawierać wszystkie dane, dotyczące osoby informatora, jak również wszystkie inne, potrzebne do należytej oceny stopnia jego zasługi, w myśl § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z 6 marca 1930 (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 22, poz. 188) oraz stosownie do §§ 6—16 rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z 15 listopada 1926 o wykonaniu ustawy karnej skarbowej (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 120, poz. 695).

Za Ministra

(—) J. Łukasiewicz

Dyrektor Departamentu.

Warszawa, 16/X 1930.

96.

A.II.R.C.39350.

O K Ó L N I K

W SPRAWIE NALEŻNOŚCI ZA DOSTARCZONE FUNKCJONARJUSZOM PAŃSTWOWYM DRUKI DO OBROTU CZEKOWEGO P. K. O.

W uzupełnieniu okólnika Nr. A.II.R.C.39100 z 15 sierpnia 1930 (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 5 z 1930, poz. 68) podaję poniżej do wiadomości pismo Ministerstwa Skarbu Nr. 1497/2/30 z 23 sierpnia 1930 w sprawie, wymienionej w tytule niniejszego.

Za Ministra

(—) W. Jędrzejewicz

Dyrektor Departamentu.

Warszawa, 8 XI 1930.

MINISTERSTWO SKARBU
L.D.VII.1497/2/30.

Warszawa, dnia 23 sierpnia 1930 r.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych
w/m.

do wiadomości w ślad pisma tutejszego z dnia 10 kwietnia 1930 r. L.D.VII.136/2/30.

Za Dyrektora Departamentu
(—) J. Brzuza
Naczelnik Wydziału.

MINISTERSTWO SKARBU
Nr. D.VII.1497/2/30.

Warszawa, dnia 23 sierpnia 1930 r.

W sprawie należności za dostarczone funkcjonarjuszom państwowym druki do obrotu czekowego P. K. O.

Do
Dyrekcji Pocztowej Kasy Oszczędności
w/m.

W ślad pisma tutejszego z dnia 10 kwietnia 1930 r. L.D.VII.136/2/30 Ministerstwo Skarbu oznajmia, że Skarb Państwa będzie p krywał jedynie należności za dostarczone funkcjonarjuszom państwowym książeczki czeków kasowych, czeków przelewowo-przekazowych i koperty.

Natomiast koszty wszelkich innych druków, dostarczanych przez Pocztową Kasę Oszczędności funkcjonarjuszom państwowym, mają funkcjonarjusze ci pokrywać z własnych funduszów.

Ministerstwo Skarbu prosi zatem o przedstawianie właściwym władzom rachunków jedynie za wyżej wymienione druki (ustęp pierwszy).

Za Dyrektora Departamentu
(—) J. Brzuza
Naczelnik Wydziału.

97.

A.II.K.Z 6553.

OKÓLNIK

O UBEZPIECZENIU MIENIA PAŃSTWOWEGO.

1) Niektóre ruchomości państwowe, jak np. samochody, stylowe meble, zastawy stołowe i inne bardziej wartościowe przedmioty, oddane do użytku urzędom zagranicznym M. S. Z., podlegają ubezpieczeniu:

a) jeżeli tego wymaga ustawodawstwo kraju urzędowania,

b) jeżeli warunki lokalne kraju urzędowania, jak np. częste pożary, zły stan dróg i t. p. zagrażają w wysokim stopniu bezpieczeństwu mienia państwowego.

2) Przy ubezpieczaniu samochodów należy uwzględnić ubezpieczenie od odpowiedzialności prawnej.

3) Ubezpieczenie mienia państwowego może nastąpić dopiero po uzyskaniu zgody M.S.Z. w każdym poszczególnym wypadku.

4) Suma ubezpieczenia winna odpowiadać pełnej wartości mienia państwowego.

5) Wydatki, związane z ubezpieczeniem, podlegają pokryciu z funduszów rzeczowo-administracyjnych urzędu zagranicznego.

6) Nieruchomości państwowe ubezpieczeniu w zasadzie nie podlegają.

Zarządzenie niniejsze unieważnia okólnik Nr. 78 (O.G.Insp.22122) z 15 lipca 1925 (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 7 z 1925 r., poz. 78 — „Zbiór przepisów konsularnych" tekst Nr. 154).

Za Ministra

(—) W. Jędrzejewicz

Dyrektor Departamentu.

Warszawa, 5/XI 1930.

98.

G.M.O.7864.

KOMUNIKAT

W SPRAWIE ZMIANY ADRESÓW URZĘDÓW ZAGRANICZNYCH PODLEGŁYCH M. S. Z.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych podaje niniejszym nowe adresy następujących urzędów:

1) Poselstwa Rz. P. w Kairze: Égypte. Le Caire, 3, rue Amir Toussoun (Zamalek);

2) Konsulatu Rz. P. w Dyneburgu: Lettonie. Daugavpils, Karavanes iela 10;

3) Konsulatu Rz. P. w Lipsku: Allemagne. Leipzig, Plagwitzerstrasse 11;

4) Konsulatu Rz. P. w Tuluzie: France. Toulouse. 18, rue des Pyrénées;

5) Konsulatu Rz. P. w Zurychu: Suisse. Zurich, Alfred Escherstrasse 61;

6) Konsulatu Honorowego Rz. P. w Banja Luce: Yougoslavie. Banja Luka, Princa Pavla Nr. 4;

7) Konsulatu Honorowego Rz. P. w Hawrze: France. Le Havre, 21, Place de l'Hôtel de Ville.

Za Ministra

w z. Naczelnika Wydziału

(—) Kruczkiewicz.

Warszawa, 28/XI 1930.

99.

G.M.O.6832.

RUCH SŁUŻBOWY

WE WRZEŚNIU 1930 W CENTRALI I URZĘDACH PODLEGŁYCH M. S. Z.

MIANOWANI:

Dr. Łoś Jan Stanisław — Radca Poselstwa I kl. w V st. sł. — Radcą Ministerjalnym w V st. sł. od 1 września 1930.

Millak Stanisław — Radca Ministerjalny w VI st. sł. — Naczelnikiem Wydziału w VI st. sł. od 1 października 1930.

Dr. Staniewicz Roman — Radca Ministerjalny w VI st. sł. — Naczelnikiem Wydziału w VI st. sł. od 1 września 1930.

Szepietowski Leonard — Radca Ministerjalny w VI st. sł. — Naczelnikiem Wydziału w VI st. sł. od 1 listopada 1930.

Liczbiński Zygmunt — Wicekonsul II kl. w VII st. sł., Kierownik Wicekonsulatu Rz. P. w Ełku — Wicekonsulem I kl. w VII st. sł. z upoważnieniem do używania tytułu Konsula II kl. od 1 września 1930.

Lubomirski Stefan — Sekretarz Poselstwa II kl. w VII st. sł. w Poselstwie Rz. P. w Budapeszcie — upoważnienie do używania tytułu Sekretarza Poselstwa I kl.

Kulikowski Edward — Referendarz w VIII st. sł. — Attaché Poselstwa w VIII st. sł. z przydziałem do Delegacji Rz. P. przy Lidze Narodów w Genewie od 15 sierpnia 1930.

Ryniewicz Stefan Jan — pracownik kontraktowy — prowizorycznym Attaché Konsularnym w VIII st. sł. w Poselstwie Rz. P. w Bernie od 1 listopada 1930.

Trojanowski Michał Aleksander — pracownik kontraktowy w Biurze Komisarza Generalnego Rz. P. w Gdańsku — Asesorem w VIII st. sł. od 1 października 1930.

Wejtko Józef — Referendarz w VIII st. sł. — Attaché Poselstwa w VIII st. sł. od 1 października 1930.

Załęski Maciej Mateusz — Referendarz w VIII st. sł. w Biurze Komisarza Generalnego Rz. P. w Gdańsku — Attaché Poselstwa w VIII st. sł. z jednoczesnym przydziałem do Poselstwa Rz. P. w Moskwie od 1 października 1930.

Surowiński Stanisław — pracownik kontraktowy — Adjunktem Kancelaryjnym w IX st. sł. od 1 września 1930.

PRZENIESIENI.

Brzuska Józef — Sekretarz Konsularny I kl. w VII st. sł. w Konsulacie Rz. P. w Pile — przeniesiony do Konsulatu Rz. P. w Morawskiej Ostrawie od 1 października 1930.

Bieliński Michał — Sekretarz Konsularny I kl. w VIII st. sł. w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Berlinie — przeniesiony do centrali od 30 września 1930 z równoczesną nominacją na Asesora w VIII st. sł.

Grendyszyński Kazimierz — prowizoryczny Attaché Konsularny w VIII st. sł. z tytułem Wicekonsula II kl. w Konsulacie Rz. P. w Leningradzie — przeniesiony do Konsulatu Rz. P. w Pile od 1 października 1930.

Wojtkowski Bolesław — prowizoryczny Attaché Konsularny w VIII st. sł. w Konsulacie Rz. P. w Marsylji — przeniesiony do Konsulatu Rz. P. w Leningradzie od 1 października 1930.

Zaleski Stanisław — Radca Biura Komisarza Generalnego Rz. P. w Gdańsku w VI st. sł. — przeniesiony do centrali M. S. Z. z nominacją na Radcę Ministerjalnego w VI st. sł. od 31 sierpnia 1930 i z dniem 30 września przeniesiony w stan nieczynny.

ZWOLNIENI I PRZENIESIENI W STAN SPOCZYNKU:

Okęcki Zdzisław — Poseł Nadzwyczajny i Minister Pełnomocny II k. w IV st. sł. w stanie rozporządzalności — przeniesiony w stan spoczynku od 30 września 1930.

Cynarski Jan — Radca Ministerjalny w VI st. sł. w stanie nieczynnym — przeniesiony w stan spoczynku od 30 września 1930.

Bernatowicz Kazimierz — Asesor w VIII st. sł. w stanie nieczynnym — zwolniony ze służby w M. S. Z. od 31 sierpnia 1930.

100.

G.M.O.7692.

RUCH SŁUŻBOWY

W PAŹDZIERNIKU 1930 W CENTRALI I W URZĘDACH PODLEGŁYCH M. S. Z.

MIANOWANI:

Dr. Rozwadowski Jan — Sekretarzem Konsularnym (prowizorycznie) I kl. w VII st. sł. z jednoczesnym przydziałem do Konsulatu Generalnego Rz. P. w Berlinie od 1 listopada 1930.

Dr. Skowroński Edward — Referendarz w VII st. sł. — Konsulem II kl. w VI st. sł., od 1 grudnia 1930, z powierzeniem kierownictwa Delegacji Rz. P. w Charbinie.

Dostal Wacław — Asesor w VIII st. sł. — Referendarzem w VIII st. sł od 1 listopada 1930.

Dziekoński Zygmunt — pracownik kontraktowy w M. S. Z. — Referendarzem w VIII st. sł. od 1 listopada 1930.

Lubomirski Henryk — bezpłatny praktykant — Referendarzem w VIII st. sł. od 1 listopada 1930.

PRZENIESIENI:

Dr. Dalbor Tadeusz — Radca do Spraw Emigracyjnych w V st. sł. w Ambasadzie Rz. P. w Paryżu — powierzenie kierownictwa Konsulatu Generalnego Rz. P. we Frankfurcie, z równoczesną nominacją na Konsula Generalnego II kl. w V st. sł. od 30 listopada 1930.

Dr. Gruszka Sylwester — Konsul Generalny II kl. w V st. sł., Kierownik Konsulatu Generalnego Rz. P. we Frankfurcie — Radcą do Spraw Emigracyjnych w V st. sł., od 1 grudnia 1930, z jednoczesnym przydziałem do Ambasady Rz. P. w Paryżu.

Karszo-Siedlewski Jan — Radca Poselstwa I kl. w V st. sł. w Poselstwie Rz. P. w Pradze — przeniesiony do centrali od 31 października 1930, z jednoczesną nominacją na Radcę Ministerjalnego w V st. sł.

Symonolewicz Konstanty — Radca Poselstwa I kl. w VI st. sł., Kierownik Konsulatu Generalnego Rz. P. w Mińsku — przydzielony od 1 października 1930 do Poselstwa Rz. P. w Moskwie, w związku z powierzeniem kierownictwa Konsulatu Generalnego Rz. P. w Mińsku.

Dr. Banasiński Eugenjusz — prowizoryczny Attaché Konsularny w VIII st. sł. w Poselstwie Rz. P. w Tokjo — przeniesiony do centrali od 31 marca 1930 z nominacją na prowizorycznego Referendarza w VIII st. sł.

Białokur Wacław — prowizoryczny Attaché Konsularny w VIII st. sł. w Wicekonsulacie Rz. P. w Ełku — przeniesiony do centrali M.S.Z. od 1 grudnia 1930 z równoczesną nominacją na prowizorycznego Referendarza w VIII st. sł.

PRZENIESINI W STAN SPOCZYNKU.

Lorenowicz Eustachy — Radca Ministerjalny w VI st. sł. w stanie nieczynnym — przeniesiony w stan spoczynku od 31 października 1930.

101.

SPROSTOWANIE.

1) Do spisu urzędników etatowych (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 6 z 1930 r. należy wprowadzić następujące poprawki:

poz. 4	winno być:	Fiedler Alberti Stefan
poz. 170	„ „	Dr. Günther Władysław
poz. 207	„ „	przydział Wiedeń
poz. 556	„ „	Skorkowski Juljusz
poz. 632	„ „	Trębicki Kazimierz
poz. 596	„ „	przydział P II.

2) W ustępie pierwszym „Uwagi do pozycji 50" rozporządzenia taryfy opłat konsularnych z 11.VII. r. b., ogłoszonego w Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 5 z 1930, po słowach „literami a, b, d" i przed słowami „o ile podróż... i t. d." opuszczono zdanie „od każdej wpisanej do paszportu osoby powyżej lat 16", którym należy uzupełnić odnośny ustęp.

Zgodnie więc z tekstem, zmieniającym taryfę opłat konsularnych, ogłoszonym w Nr. 77 Dziennika Ustaw Rz. P. z dnia 11.XI. 1930, poz. 606, ustęp 1 Uwagi do poz. 50 winien mieć brzmienie następujące:

1) Paszporty rodzinne: za wizowanie paszportu rodzinnego (rodzice z nieletniemi dziećmi) pobiera się opłaty o 50% niższe od przewidzianych literami a, b, d, od każdej wpisanej do paszportu osoby powyżej lat 16, o ile podróż odbywać będzie więcej, aniżeli jedna osoba.

TREŚĆ: 86. Okólnik w sprawie rzymskiej konwencji emerytalnej. — 87. Okólnik w sprawie przedstawiania do zbadania komisjom lekarskim funkcjonarjuszów państwowych, przenoszonych w stan spoczynku. — 88. Okólnik w sprawie umorzenia zaliczek, nadpłaconych poborów i t. p. — 89. Okólnik w sprawie rozporządzenia, dotyczącego radców do spraw handlu zagranicznego. — 90. Okólnik w sprawie formalności, związanych z opuszczeniem miejsca urzędowania na zasadzie ustnego pozwolenia. — 91. Okólnik w sprawie przesłuchania świadków przez urzędy konsularne w sprawach inwalidzkich. — 92. Okólnik w sprawie trybu postępowania przy repatrjacji obywateli polskich chorych oraz starców i dzieci. — 93. Okólnik w sprawie przyznawania renty inwalidom wojskowym. — 94. Okólnik w sprawie informacyj handlowych. — 95. Okólnik w sprawie przyznania nagród informatorom, przyczyniającym się do wykrycia przestępstw skarbowych. — 96. Okólnik w sprawie należności za dostarczone funkcjonarjuszom państwowym druki do obrotu czekowego P. K. O. — 97. Okólnik o ubezpieczeniu mienia państwowego. — 98. Komunikat w sprawie zmiany adresów urzędów zagranicznych, podległych M. S. Z. — 99. Ruch służbowy we wrześniu 1930 w centrali i urzędach podległych M. S. Z. — 100. Ruch służbowy w październiku 1930 w centrali i w urzędach podległych M. S. Z. — 101. Sprostowanie.

Zakłady Drukarskie F. Wyszyński i S-ka, Warecka 15.